

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 952: Cổ Đức Như Các Vị Đại Sư Trí Giả, Hiền Thủ..., Bình Sinh Chỉ Hoằng Dương Một Vài Loại Kinh Luận, Bởi Sức Học Cũng Chỉ Đến Thế Mà Thôi

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 081)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Cổ đức như các vị Đại sư Trí Giả, Hiền Thủ..., bình sinh chỉ hoằng dương một vài bộ kinh luận, bởi sức học cũng chỉ đến thế mà thôi; đây chính là chỗ cao minh, chỗ chân thật của bậc cổ đức, mà hàng hậu học chúng ta đáng nên noi bước theo vậy.】

Trong số chư vị Tổ sư Đại đức qua các triều đại ở Trung Hoa chúng ta, trọn một đời các Ngài hoằng dương cũng chỉ có vài bộ kinh, mà những bộ kinh này nhất định là có liên quan mật thiết với nhau. Ví như chúng ta tu học Tịnh Độ tông, Tịnh Độ có “Ngũ Kinh Nhất Luận” (Năm kinh một luận), tổng cộng là sáu loại. Sáu loại này có sự liên quan với nhau; giảng sáu bộ kinh này, y theo sáu bộ kinh này mà tu học, thành thật mà nói, một chính là sáu, sáu cũng chính là một, không hề xen tạp. Điều này mọi người chỉ cần lưu tâm một chút thì thấy đều có thể nhận ra được. Hơn nữa, trong số các bậc cổ đức lại còn có những vị chuyên môn đề xướng một bộ kinh, trọn một đời chỉ giảng một bộ kinh, nương theo một bộ kinh mà tu hành. Ví như cổ nhân có vị cả đời giảng “Kinh Di Đà” hai, ba trăm lần; quý vị hỏi Ngài về những bộ kinh khác thì Ngài đáp: “Kinh Vô Lượng Thọ tôi không biết giảng, quý vị hãy đi thỉnh giáo người khác”. Thật ra làm sao Ngài lại không biết giảng? Ngài thấy đều biết giảng, nhưng Ngài không giảng! Đó là để làm một tấm gương tốt cho người đời sau: chỉ chuyên một bộ kinh. Tôi thấu hiểu đạo lý này, tôi cũng rất muốn học theo, trọn một đời chỉ giảng một bộ kinh. Sở dĩ tôi phải giảng nhiều kinh luận đến như vậy, đây là do hoàn cảnh bắt buộc, thật không còn cách nào khác! Mọi người thấy đều đến tìm tôi, tôi nghĩ lại, cũng chẳng có ai khác giảng; việc này không còn cách nào khác, đây là điều bắt buộc thôi! Đối với bản thân tôi mà nói, tổn thất quả thật vô

cùng to lớn. Dùng một bộ kinh để “tự hành hóa tha” (tự độ và độ người), cảnh giới đó quả thực hoàn toàn khác biệt; “nhất môn thâm nhập” thì công phu tu hành tiến bộ sẽ vô cùng rõ rệt. Giảng nhiều rồi, giảng tập rồi, thì chẳng có lợi ích gì; nói ra nhiều thứ đến như vậy, nói thật lòng, đây là một sự hy sinh rất lớn, cũng chỉ vì để tạo sự thuận tiện cho hàng hậu học mà thôi.

Tìm được học trò giỏi cũng thật khó thay! Những năm tháng còn trẻ khi làm học trò, lời mà Thầy giáo giảng cho chúng tôi, chúng tôi rất khó mà lĩnh hội được. Thầy nói với tôi rằng, học trò muốn tìm được một người Thầy giỏi đã là khó, không hề dễ dàng; ngược lại, người Thầy giỏi muốn tìm được một người học trò tốt, lại càng khó hơn! Câu nói này, mãi cho đến những năm cuối đời tôi mới thấu hiểu một cách sâu sắc. Hiện nay tôi vẫn vui vẻ giảng một số kinh luận, nguyên nhân là ở đâu? Là vì có máy quay phim. Điều này nói lên rằng, không gặp được học trò tốt cũng không sao cả, đem những kinh luận này ghi hình, thu âm lại; biết đâu tương lai có người học trò nào đó gặp được duyên, họ sẽ từ trong băng ghi âm, băng hình mà học tập, mà thể ngộ. Đây là điều mà những vị Thầy thuở trước không có cách nào làm được, không thể làm được. Hiện nay chúng ta có được lợi ích từ sự hỗ trợ của khoa học công nghệ, cho dù trước mắt không gặp được người để truyền thọ, thì dùng phương pháp này vẫn được. Vào thời xưa, chư vị cổ đại đức không tìm được học trò thì phải làm sao? Viết sách, chỉ có thể viết lại để lưu truyền cho hậu thế; mà viết sách thì quả thực vô cùng vất vả. Ở những điểm này, chúng ta cần phải để tâm quan sát cho thật kỹ, phải nghiêm túc mà học tập: “nhất môn thâm nhập”, học một bộ kinh. Lời tán thán ở đoạn này: “Đây chính là chỗ cao minh của bậc cổ đức”, kiến giải này của các Ngài thật sự cao hơn người một bậc; “chỗ chân thật” chính là sự chân thật của các Ngài đối với bản thân, đối với Phật pháp, và đối với chúng sanh. Bốn chữ “cao xứ, chân xứ” (chỗ cao minh và chỗ chân thật) này, là để khích lệ chúng ta phải nhìn theo gương của các bậc cổ đại đức, phải hướng về các bậc cổ đại đức mà học tập noi theo.